

“Ο Ιησούς διδάσκει χωρίς να επιβάλλει, θεραπεύει χωρίς να πληγώνει”

/ [Γνώμες](#)

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Διαβάζοντας κανείς το Ευαγγέλιο, άνετα διακρίνει το πράο και ιλαρό πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Διδάσκει χωρίς να επιβάλλει, θεραπεύει χωρίς να πληγώνει, αναδεικνύει και δεν καταπατά το πρόσωπο.

Ωστόσο, Αυτός, που χωρίς όρια και όρους θυσιάστηκε για τον άνθρωπο, τον βλέπουμε να συμπεριφέρεται σκληρά και τον ακούμε να μιλά απορριπτικά σε δύο περιπτώσεις: στους υποκριτές Γραμματείς – Φαρισαίους και στους πλούσιους.

Φαίνεται ότι και στις δύο περιπτώσεις υπάρχει αυτάρκεια, έπαρση, που δημιουργεί ένα κέλυφος μέσα στο οποίο εγκλωβίζεται το άτομο και απομονώνεται από τους άλλους. Δημιουργεί το δικό του κόσμο, χωρίς κοινωνία και σχέση, όπως είναι η κόλαση.

Αν «ο έρωτας νικάται με τον έρωτα», κατά τους Αγίους Πατέρες, τότε θα μπορούσαμε να πούμε ότι με τη σκληρότητα των λόγων του Ιησού προς τους

υποκριτές και τους πλούσιους νικάται η σκληρότητα της καρδιάς τους. Αν ταπεινωθούν, συντρίβοντας την έπαρσή τους, θα αναστηθούν σε νέο άνθρωπο, αναγεννημένο.

Ενώ στους Τελώνες και στις πόρνες ο Χριστός συμπεριφέρεται με επιείκεια, αφού είναι ήδη συντετριμμένοι από το βάρος της αμαρτωλής τους κατάστασης, στους υποκριτές και στους πλουσίους συμπεριφέρεται μ' αυστηρότητα, προσδοκώντας να συνειδητοποιήσουν την όντως αμαρτωλή τους κατάσταση.

Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε, όσοι αισθανόμαστε εντός της Εκκλησίας, πόσο εύκολο αλλά και επικίνδυνο είναι να αρκεστούμε στην εφαρμογή κάποιων, θρησκευτικών έστω, κανόνων και να κατοχυρώσουμε την πνευματική μας κατάσταση. Στην πραγματικότητα ζούμε ένα ψεύτικο εαυτό, με αυτάρκεια και χωρίς ουσιαστική σχέση ούτε με το Χριστό – αφού ζούμε χωρίς το δικό Του πνεύμα – ούτε με τους ανθρώπους – αφού απομονωνόμαστε στη ατομικότητα του εγώ μας.

Όπως, και για όσους αισθάνονται τον εαυτό τους μακριά από την Εκκλησία, χρειάζεται να καταλάβουν ότι ο Χριστός τους αγαπά στην αμαρτωλότητά τους κι όχι από αυτό που μπορούν να γίνουν. Κι αν τους καλεί να ζήσουν τη ζωή Του, είναι για να χαρούν τη ζωή τη νυν και τη μέλλουσα. Κι ακόμα, χρειάζεται με ειλικρίνεια να διερωτηθούν αν η απομάκρυνση από την Εκκλησία του Χριστού κρύβει αδυναμία ή αδιαφορία. Είναι, δηλαδή, αποτέλεσμα της ασθενικής κατάστασης που, ενδεχομένως, να αισθάνονται, ώστε να μην μπορούν να πάνε πιο πέρα, ή κρύβει ένα άλλοθι για να δικαιολογήσουν την μη επιθυμία τους να αρχίσουν να ζουν διαφορετικά;

Μακάρι να μας χαρακτηρίζει η ειλικρίνεια, κυρίως στον εαυτό μας, για να μπορούμε να σταθούμε μπροστά στον καθρέφτη του Ευαγγελίου και να τολμήσουμε να δούμε τον αλλοιωμένο εαυτό μας, χωρίς δικαιολογίες. Τότε, παρόλο τον πόνο, θα είχαμε την ευκαιρία να περάσουμε σε νέα ζωή και να χαρούμε, μαζί με το δώρο αυτής της ζωής και τη χαρά του να προγεύεσαι την αιώνια.

πηγή:isagiastriados.com,<https://www.pemptousia.gr>